HANNAH LYNN

SLADKÉ OČEKÁVÁNÍ

KLÍČKAN

V cukrárně Sladký život roste štěstí

AL press

edice KLOKAN

Copyright © Hannah Lynn, 2023
Translation © Blažena Kukulišová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
HIGH HOPES AT THE SWEET SHOP OF SECOND CHANCES
vydaného nezávisle v roce 2022
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-706-0

Pro Elsie

KAPITOLA PRVNÍ

Holly Berryová seděla na mimořádně pohodlném gauči. S tím vysokým opěradlem a měkkými kulatými polštáři to nebyla žádná plochá, sériově vyráběná obyčejná pohovka. Byla designová. Ten typ pohovky, na které se můžete schoulit a spát na ní celý týden dnem i nocí a nebudete mít ani trochu strnulý krk. Byl to absolutní luxus. Jenže navzdory veškeré měkkosti a nadýchaným polštářům Holly cítila krajní nepohodlí.

Léto se chýlilo ke konci a po měsíci horkých dní, kdy ani větráky a klimatizace nepomáhaly ke zmírnění dusivého vedra, se tento týden počasí umoudřilo. Dokonce jim dopřálo trochu deště. To ale nijak nezměnilo skutečnost, že teď z Holly stékal pot. Což ovšem s počasím nesouvisí, pomyslela si a objala své zakulacené břicho.

„Chcete pokračovat s tím, co jsme probírali minulý týden, nebo se objevily nějaké nové potíže? Nechám to na vás." Žena na protější straně nakoukla přes brýle, chvíli těkala pohledem mezi Benem a Holly a pak se zadívala na Bena.

Holly krátce pohlédla vedle sebe, kde seděl Ben se zády rovnými jako pravítko a vypadal skoro stejně nesvůj, jak se cítila ona. Několikrát si odkašlal a pak se otočil k Holly.

„Asi bych to nechal na tobě," řekl. „Promluvme si o tom, o čem chceš hovořit ty."

Holly se musela ze všech sil přemáhat, aby něco neodsekla. Místo toho jen zaskřípala zuby. Mělo ji napadnout, že to Ben zase hodí na ni. Jako vždycky. Ačkoli, upřímně řečeno, Holly by nejspíš odpověděla stejně, kdyby otázka směřovala k ní. S Benem jezdili už šest měsíců k doktorce Ellisové do poradny pro páry. Holly v hloubi duše věděla, že jim to oběma pomohlo otevřít se ohledně svých problémů. Ale ve chvílích jako tahle opravdu litovala, že tu možnost navrhla.

„No, asi žádné nové potíže nejsou," prohlásila a snažila se něco vyčíst z výrazu ve tváři poradkyně, která si něco poznamenala ve svém notebooku. „Ne, žádné nové problémy se neobjevily. Myslím, že jsme měli dobrý týden. Že ano, Bene?"

„Nejspíš ano," odpověděl a pilně přikyvoval na znamení souhlasu. „Myslím, že to byl velice dobrý týden."

„Proč?" zeptala se doktorka Ellisová, vzhlédla od notebooku a podívala se na Holly. „Čím byl tento týden mimořádně dobrý?"

Upřeně na ni hleděla a Holly pochopila, že nemá na vybranou, musí na otázku odpovědět. Ne že by nechtěla, prostě pořádně nevěděla, co má říct.

„No, tento týden jsme spolu třikrát povečeřeli, nebo možná čtyřikrát. Třikrát, nebo čtyřikrát, Bene?" Zoufale si přála, aby převzal iniciativu.

„Myslím že čtyřikrát," odpověděl.

„Tak jo, čtyřikrát. A Ben mě pořád ještě každé ráno doprovází do práce," dodala rychle a pomyslela si, že za tohle jim doktorka Ellisová možná udělí zlatou hvězdu. Nic takového sice nedělá, ale možná by měla, pomyslela si Holly. Možná by lidé své vztahové problémy vyřešili rychleji, kdyby je někdo odměňoval razítky či nálepkami. Spokojená, že na otázku odpověděla dobře, se uvelebila v polštářích, ale ještě než si její svaly stihly trochu odpočinout, poradkyně jim

položila další otázku. A tahle se opravdu dala čekat, jakkoli si Holly přála na ni neodpovídat.

„A důvěrnosti?“ zeptala se doktorka Ellisová. „Je to ještě pořád problém?“ Přejela pohledem mezi nimi a její hlas se jen nepatrně zvedl. Holly v tu chvíli už nedokázala vzhlédnout. Nemohla se dívat na poradkyni a už vůbec ne na Bena. Raději stočila pohled k obrovskému balonu, z něhož se stalo její břicho.

Na začátku jejího vztahu s Benem nebyly důvěrnosti ani trochu problém. Možná jen v tom, jak často k nim docházelo. V prvních dvou měsících se od sebe nemohli odtrhnout, což je taky dostalo do této situace. Holly Berryová s Benem Thornberrym čeká dítě. A přestože to teoreticky neznělo špatně – zábavná, starostlivá majitelka cukrárny se dala dohromady s důvěryhodným a pracovitým ředitelem banky –, teorie a praxe jsou v reálném životě dvě různé věci.

„Hodně jsme se mazlili,“ řekla Holly v zoufalé snaze přerušit ticho, které je obklopovalo. „A taky líbali. Řekla bych, že jsme se tento týden určitě líbali víc, nemyslíš, Bene?“

Teď už se na něj podívala, neschopná skrýt v hlase a očích prosbu. Bylo na čase, aby promluvil on, i když se cítila trochu provinile, že mu klade právě tuhle otázku.

Tohle těhotenství každopádně nebylo plánované. Vlastně bylo natolik neplánované, že jen pár dní předtím, než Holly zjistila, že čeká dítě, vztah ukončila kvůli obavám, že Ben dosud miluje svou bývalku. Jakmile se Ben dozvěděl, že se má stát otcem, stal se z něj vyloženě despota a Holly mu pohrozila, že ho ze života dítěte úplně vyloučí. Ale tohle dlouho netrvalo. Po bouřlivé reakci na zjištění, že je Holly těhotná, se totiž Ben snažil dělat vše, co je v jeho silách, aby se ujistil, že tohle těhotenství proběhne co nejhladčeji.

To on četl všechny ty děsivé knihy o dětech, v nichž se uvádějí všelijaké příšerné scénáře, aby se tím Holly nemusela zabývat. Pročítal seznamy vhodných a nevhodných jídel a připravil jí jídelníček, aby se o tohle nemusela starat.

Masíroval jí chodidla, pomáhal při pozdně nočních výpravách za jídlem, na které měla chutě, a přitom všem dělal v bance tolik přesčasů, kolik mu nabídli. Některé z menších místních poboček se zavíraly, a i když ta bourtonská dosud přežívala, začal se zabývat osobním bankovnictvím. Mělo to své výhody – pružnější pracovní dobu, což pomůže, až se dítě narodí, nemluvě o penězích navíc. Ale taky musel být k dispozici klientům, což znamenalo, že musel pořád někam jezdit, a někdy se dozvěděl jen pár dní předem, kam povede další cesta. Jednoduše řečeno, dělal vše a ještě víc pro to, aby ji učinil šťastnou.

„No, líbání je každopádně dobré." Ticho přerušila doktorka Ellisová, ale Holly si nemohla nevšimnout, že Ben v té záležitosti mlčel. Když se nad tím zamyslela, v průběhu týdne se několikrát stalo, že se od něj odtáhla. Třeba se na gauči dívali na film a líbání začalo být příliš vášnivé. Co ale Ben čeká? Holly je v osmém měsíci. Stěží se nasouká do auta. Ben jistě chápe, že jakékoli dovádění v ložnici je přinejmenším na nějaký čas nemyslitelné. A navíc jí před pár hodinami zkazil náladu komentářem o tom, že všechen cukr, co Holly pořád jí, může ohrozit dítě, takže ze svých skříněk vyklidil všechny sladkosti. Evidentně přitom přehlédl skutečnost, že je Holly majitelkou cukrárny.

„Bene, tentokrát hodně mluví Holly," řekla doktorka Ellisová uznale, čímž se Holly konečně dostalo zasloužené pochvaly. „Co kdybyste mi pověděl o svých pocitech? Mohla by Holly podle vás něco udělat, abyste se v tomto vztahu cítil jistěji?"

Úleva, kterou Holly pocítila, když se pozornost od ní přesunula jinam, okamžitě vyprchala. Právě z otázek tohoto typu se jí dělalo nevolno a svíral se jí hrudník. A když na ně odpovídal Ben, bylo to z nějakého důvodu ještě horší, než když mluvila ona.

Z Bena se vydral dlouhý povzdech, který mezi nimi zavál jako silný poryv větru. A pak se dlouze nadechl, než

promluvil. „Asi pořád cítím totéž co na začátku těchto sezení. Připadá mi, že se Holly drží zpátky."

„Jaký to podle vás má důvod?"

„Nevím. Netuším, co ještě můžu udělat."

Doktorka Ellisová několikrát přikývla, ale místo aby si znovu něco poznamenala do notebooku, rovnou Holly položila další otázku.

„No a co můžete k Benovým pocitům říct vy, Holly?"

Zatímco se k ní upíraly dva páry očí, místnost jako by se zmenšovala. Kolikrát jsem na přesně stejnou otázku v přesně stejné místnosti před přesně stejnými lidmi odpovídala, chtělo se jí zakřičet. Desetkrát? Dvacetkrát? Stokrát? Rozhodně jí to tak připadalo. Tak proč se jí na to doktorka Ellisová pořád ptá? Navzdory rozladění v ní zahlodaly výčitky. Věděla přesně, proč tu otázku zase slyší. Protože to je vlastně pravda, drží se zpátky. Něco si nechává pro sebe. Jen to nechce přiznat.

„Před časem jsme se rozešli," řekla Holly, neschopná skrýt v hlase podráždění. „A něco z toho, co Ben udělal a co mi řekl, mě nutí… Nevím, asi k opatrnosti."

„Ale teď s ním chcete být?"

„Samozřejmě s ním chci být."

„Protože ho milujete?"

Před časem bylo úplně snadné tohle říct. Dlouho předtím, než se dozvěděli o dítěti, se jí ta slova přímo hrnula z úst, a říkali si je vzájemně. Tehdy večer, kdy jí Ben v dopise vysvětlil, čím vším prošel v předchozím vztahu, jí vyznal své nejhlubší a nejupřímnější city. Tenkrát mu řekla, že ho miluje. A v následujících týdnech ho o tom stále ujišťovala. Jenže z nějakého důvodu to bylo čím dál těžší a v předchozích týdnech jí ta slova čím dál víc vázla na rtech a moc často je neříkala, pokud vůbec někdy. A tak by to nemělo být, že ne? Říkat někomu, že ho milujete, by jistě mělo být čím dál snazší, ne těžší. Tak co to znamená? V pozadí mysli se jí mihla myšlenka, ale zatlačila ji co nejdál.

„No… děsím se toho, že mě někdo raní," odpověděla popravdě. „Bojím se toho, co nás v budoucnu čeká. V tuhle chvíli dokážu myslet jen na to, jak s dítětem udržím svůj obchod a život pohromadě. Na víc nemám v hlavě místo."

„A myslíte, že milovat Bena by zabralo víc místa?" Doktorka Ellisová tázavě naklonila hlavu na stranu a zadívala se na Holly s narůstající zvědavostí. „Myslíte, že by se tím posledním malým krůčkem důvěry něco změnilo? Přece už jste ve vztahu, ne?"

Holly se sevřel krk. Jako by v něm uvízl nějaký protivný knedlík a nedovoloval jí promluvit. Zkusila si odkašlat a zamrkala, protože cítila, že se jí do očí derou slzy. To snad ne, přece tu zase nebude brečet. Polkla a otevřela ústa, nejistá, co se vlastně chystá říct, ale vtom ji Ben vzal za ruku a pevně jí stiskl dlaň.

„Neboj," řekl s pohledem upřeným jen k ní. „Nemusíme spěchat. Nikam neodcházím."

Holly se usmála a oplatila mu stisk tak pevně, jak to svedla, ale ani to nestačilo zastavit bolest, která se jí šířila hrudí.

KAPITOLA DRUHÁ

Po skončení sezení měla Holly pocit, jako kdyby uběhla mentální maraton. Tak to probíhalo vždycky. Bylo to naprosto vyčerpávající a emočně vysilující. Po jediné hodině na pohovce doktorky Ellisové si připadala příšerně a rozmrzele. A přitom ona sama navrhla, že by měli chodit do poradny, pokud svému vztahu chtějí dát skutečně šanci. A stála si za tím. Nedalo se popřít, že teď s Benem mluví víc o svých pocitech, předchozích vztazích a o tom, co se bude dít, až se dítě narodí. Za těch pár měsíců schůzek s poradkyní se toho o něm a o tom, co mu běží hlavou, dozvěděla víc než po letech soužití s bývalým přítelem Danem, ale v některých bodech to ještě vázlo. O nic víc nešlo.

„Tak jo, a teď zajedu na nákup," řekla Holly. V předchozích několika týdnech se z toho stal zaběhlý zvyk. Jelikož přímo mezi Moreton-in-Marsh, kam jezdili do poradny, a městem Bourton-on-the-Water leží Stow-on-the-Wold, kde je největší supermarket v kraji, dávalo smysl, aby tam Holly hned po sezení udělala týdenní nákup potravin.

„Chceš, abych jel s tebou?" navrhl Ben. „Další půlhodina mi určitě nebude chybět. A nelíbí se mi představa, že sama vláčíš těžké tašky."

„Nejsou o nic těžší než to, co nosím v obchodě," namítla Holly. „A vůbec, když si teď uděláš trochu volna, budeš pak pracovat dlouho do noci, a to nechceš. Vážně, zvládnu to.

Kdyby něco bylo moc těžké, určitě můžu požádat někoho ze zaměstnanců, ať mi s tím pomůže."

„No dobrá, pokud to víš jistě."

Sklonil se, jako by ji chtěl políbit, ale pak se sehnul, dal jí obě ruce na kulaté břicho a vtiskl polibek tam. „Buď na maminku hodný, ano? Moc ji nestresuj." Znovu se napřímil, zlehka Holly líbnul na koutek rtů, otočil se a nastoupil do auta.

Holly za ním jela po Fosseway do Stow, odkud Ben pokračoval do Bourtonu a Holly odbočila doleva k supermarketu. Zaparkovala a vytáhla nákupní seznam, který Ben pečlivě sestavil pro tohle období, třetí trimestr jejího těhotenství. Alkohol už samozřejmě nepřicházel v úvahu, ale Ben taky trval na tom, aby omezila množství tučných ryb, začala pít kávu bez kofeinu a vypila každý den maximálně dva šálky bylinného čaje. A k tomu ta situace s cukrem.

Jelikož Holly pracovala v cukrárně, Ben dost dobře nemohl cukr zcela vyřadit z jejího jídelníčku, ale navrhl, ať domů nenosí tolik balíčků karamel a kokosových kostek jako dřív. Čímž myslel, ať nenosí nic. A taky měla raději péct jen slané pokrmy, aby ji tolik nelákalo mlsat. Tohle byl jeden z důvodů, proč Holly raději nakupovala potraviny sama. Kdykoli ji Ben doprovázel, všechno zabralo čtyřikrát tolik času, protože u všeho, co zvedla, zjišťoval přes internet obsah makroživin, soli a přísad a rozhodoval, jestli to pro ni a dítě je nebo není vhodné. A taky mohla cestou domů v autě potají slupnout sáček chipsů.

Přehodila si kabelku přes rameno, a když se kolébala ke vchodu do samoobsluhy, vyloženě se jí sbíhaly sliny při vyhlídce, že si koupí skotské vejce nebo nějakou jinou zakázanou dobrotu. Došla k vozíkům a hrábla do kabelky pro minci.

Jednou z věcí, které ji při nakupování štvaly, byla skutečnost, že jsou k sobě vozíky připoutané řetězem a dají se uvolnit jen mincí v hodnotě jedné libry. Samozřejmě ji to

rozčilovalo, protože kdykoli ji potřebovala, nemohla žádnou najít. Za další dvě minuty ještě pořád šátrala v hlubinách kabelky. A vzhledem k velikosti kabelky jí to připadalo absurdní, aspoň jedna tahle mince tam přece musí být. Nacházelo se tam všechno možné: hřeben, láhev vody, malé balení deodorantu, nabíječka telefonu, přinejmenším pět propisek, pět sponek do vlasů, asi tak tisíc receptů a bůhví co ještě. Zašmátrala v postranních kapsičkách a vylovila hrsti měděných drobáků a několik poněkud zmačkaných ovocných žvýkaček. Vtom se za jejími zády ozval něčí hlas.

„Vážně nechápu, proč tu minci jednoduše nemáš přichystanou v kabelce. Je tak těžké si to pamatovat? Vždyť sem jezdíš každý týden."

Holly zacukalo v koutcích, ale než se otočila, potlačila úsměv a zaškaredila se. Vzadu za ní stál Giles Caverty, na sobě košili v lososovém odstínu a v obličeji káravý výraz.

„To je ale náhodička," podotkla suše.

KAPITOLA TŘETÍ

„Dovolíš?“ Giles položil Holly ruce na ramena a postrčil ji kousek doleva, aby měl přístup k vozíkům. „Už se na to nemůžu dívat.“ Vytáhl z kapsy librovou minci a zastrčil ji do otvoru, takže se řetízek uvolnil a Holly si mohla jeden vozík vzít. „Tak. Copak dnes máš na nákupním seznamu? Co všechno ti tento týden zakázal?“

Holly mlčky hodila do vozíku kabelku. Natočila ho ke vchodu do samoobsluhy, ohlédla se přes rameno a loupla po Gilesovi pohledem.

„Jdeš taky? Nemám na to celý den. Musím se vrátit do cukrárny.“

„Jak bych takovou nabídku mohl odmítnout?“

Setkání s Gilesem při nákupu potravin bylo před časem skutečně dílem náhody. Aspoň v prvních několika týdnech. Giles se sice před časem choval jako prevít a Holly kvůli němu málem přišla o cukrárnu, ale v začátcích jejího těhotenství se znovu sblížili. A bylo od něj moc hezké, že jí tehdy poslal krabici plnou nealkoholického vína a vitamínů pro nastávající maminky. Od té doby jí tu a tam napsal krátkou zprávu, čistě aby se zeptal, jak se jí daří a jestli něco nepotřebuje. A tahle setkání, zpočátku náhodná, se teď odehrávala stejně pravidelně jako její a Benovy návštěvy u doktorky Ellisové. Ačkoli Ben o tomhle nevěděl. Vzhledem k tomu, že se ti dva víceméně nesnášeli, se nedalo čekat, že

by se Ben tvářil vlídně při představě, že se Holly s Gilesem prochází uličkami v Tesku, i když přitom většinou hledají nejlepší nabídky zeleninových směsí.

„Jsi dnes hodně tichá," poznamenal Giles, zvedl nákupní košík a srovnal s Holly krok. „Hádám, že to dnes u té cvokařky neproběhlo dobře."

„Není to cvokařka, ale vztahová poradkyně," namítla Holly.

„A není to totéž?"

Holly otázku ignorovala a projela s vozíkem automatickými dveřmi, za nimiž ji ovanul chladný klimatizovaný vzduch.

„Nemám špatnou náladu," řekla nakonec. „Jenom přemýšlím, to je vše."

„O tom bankovním řediteli?"

„Svým způsobem," připustila Holly. „A o spoustě věcí."

Zastavila se před první uličkou, kde bylo vystaveno nejvýhodnější zboží, a zvedla balení pracího prášku. Nejspíš nesplní Benovy požadavky na dětské oblečení, ale na její věci bude prášek stačit. I kdyby ušetřila jen pár penny, budou se hodit. Dala prášek do vozíku a chystala se vykročit dál, jenže pak uviděla, že nějaká žena klade na malý stolek tác s ochutnávkami.

Ve chvíli, která nejspíš byla nejrozhodnějším okamžikem toho dne, Holly nechala Gilese stát tam, kde stojí, a odkráčela k lesíku koktejlových vlaječek zapíchnutých do vzorků sýra.

„Můžu si nabídnout?" zeptala se.

„Jistě, drahoušku. Všechny jsou moc dobré, ale já osobně si myslím, že wensleydale je mimořádně lahodný."

Holly se řídila její radou, zvedla vlaječku s nápisem wensleydale a strčila sousto sýra do úst.

„Páni," prohlásila s rukou na ústech a žvýkala. „Výborný."

Vyzkoušela všechny čtyři sýry v nabídce a zkonstatovala, že asi i jí nejvíc chutná wensleydale. Zrovna si brala další kousek, když k ní zezadu přistoupil Giles, zjevně odhodlaný pokračovat v předchozím hovoru.

„Nevím, proč mu to neřekneš," spustil. „Nakupujeme v supermarketu ve stejnou dobu. Nic víc se neděje. Ani by to fyzicky nešlo, no ne? S takovýmhle břichem. Brr." Předstíral, že se otřásá odporem, a pak se na ni z boku krátce podíval a předvedl ten svůj typický úšklebek. Holly se bezděky usmála, i když ji to úplně nepobavilo.

„Víš o tom, že jsi příšerně povrchní hajzlík?"

„Slyšel jsem, že to některým lidem připadá naprosto okouzlující."

Holly nechala wensleysdale být a sáhla po eidamu. Oba ztichli a Holly předpokládala, že Giles prolomí mlčení dalším žertíkem na její účet, ale místo toho vyrukoval s něčím nečekaně vážným.

„Myslím, že bych měl s Benem promluvit. Ne o nás. O tomhle… čemkoli. Musím s ním mluvit o domově pro seniory. Mám ho na seznamu."

Gilesův seznam. Holly se nejdřív domnívala, že je to nějaký děsivý fígl, způsob, jak odvést pozornost od všeho zlého, co jí prováděl, ale čím víc se s ním vídala a mluvila s ním, tím víc se přesvědčovala, že to Giles myslí vážně. Už šest měsíců se snažil odčinit své někdejší jednání. Snažil se napravit svou reputaci a postavení ve městečku a možná si i vysloužit trochu odpuštění. A přestože Holly pochybovala, že mu někdy dokáže odpustit, co jí způsobil, věděla, že už nemůže udělat o moc víc, aby dokázal, že se změnil.

„A asi bys mu měla říct i o těchhle malých rendez-vous. Začínám si myslet, že se stydíš být se mnou viděna."

Holly si odfrkla a sáhla po dalším vzorku sýra. Jelikož byl wensleydale rozhodně lepší než eidam a dva další vzorky, nechtěla končit něčím horším. „Jasně že se stydím být s tebou viděna. To přece *víš*," namítla a hodila do odpadkového koše hned šest koktejlových napichovátek.

„Vidím, že vám tenhle opravdu chutná, že ano, drahoušku?" zeptala se prodavačka s poněkud upjatým úsměvem.

„Ano, je výborný."

„Tak už bys ho možná měla trochu nechat dalším lidem, ať taky ochutnají," navrhl Giles.

Holly si uvědomovala, že skoro všechna její neverbální komunikace s Gilesem spočívá v tom, že se na něj kaboní, ale přesto na něj vrhla další nevraživý pohled.

„Tak jo, těší mě, že jsem se kvůli této strhující konverzaci vzdal hodiny střelby," odsekl Giles.

Takhle spolu obvykle mluvili, navzájem se častovali rýpanci a urážkami. Giles teď měl daleko k tomu úlisnému chytrákovi, který se jí před časem v jednom kuse podbízel a snažil se z ní vyloudit informace o cukrárně. A vycházelo najevo, že tahle jeho podoba je Holly mnohem příjemnější.

„No, jestli tě tyhle řeči tolik nudí, tak mi teda pověz, o čem bys rád mluvil ty." Holly natáhla ruku pro další kousek sýra.

„Fajn, povím ti to." Giles se na ni zadíval. Ale byl to jiný pohled než obvykle, ne tak žertovný a přátelský. Holly měla pocit, že ji přímo probodává pohledem, a taky se trochu kousal do spodního rtu.

„Tak jo, ven s tím." Holly si strčila do pusy další kousek sýra. „O čem chceš mluvit?" Znovu se otočila k tácu a pak se zarazila.

Stolek, z něhož si radostně brala kousky sýra, se záhadně přesunul o víc než půl metru a prodavačka si stoupla mezi ni a tác. Holly otočila vozík a odmašírovala opět ke stolku, kde nasadila nanejvýš pasivně agresivní úsměv a hrábla rukou po dalším kousku sýrové lahůdky. Ještě ho pořád žvýkala, když Giles znovu promluvil.

„Co třeba o tom, že bys měla od Bena odejít a být radši se mnou?"

Z Hollyiných úst nechtěně vyšlo něco mezi zakašláním a lapáním po dechu, spolu s malým kouskem lahodného sýra.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jako by najednou z obchodu zmizel všechen chladný vzduch a nahradil ho pekelný žár. Holly si už na pocit přehřátí zvykla. Mohlo za to těhotenství uprostřed léta, jenže tohle bylo něco úplně jiného, jiný druh horka. Tahle setkání s Gilesem přece probíhají zcela platonicky. Nebo si to aspoň opakovaně říkala. Ano, párkrát se zmínil o tom, že s ní chce znovu navštívit svou sestru, a taky jednou podotkl, že by ji rád vzal na výlet do ciziny. Byla ale přesvědčená, že podobné komentáře míní jen jako žert. Ale teď se na něj podívala a zjistila, že mu na rtech nepohrává ten typický úsměv.

Holly sevřela vozík před sebou, matně vnímala, že se lidé kolem ní natahují pro vaničku malin.

„Panebože, tebe je tak snadné vytočit, Berryová," řekl Giles, popadl jednu vaničku a položil si ji do košíku. „Copak bych si s tebou a všemi těmi dramaty dokázal poradit? Kristepane, a navíc dítě. Ne, díky. Myslím, že se od toho budu držet dál."

„Ty jsi vážně hajzlík. Víš o tom, že jo?" Z Hollyiných plic se vydral úlevný povzdech.

Zářivý úsměv v jeho tváři prozrazoval, jak moc ho pobavily její rozpaky, a Holly blesklo hlavou, jak ji mohlo vůbec napadnout, že by s Gilesem mohla mít vztah. Na celém světě by se asi nenašel muž, který se pro vztah hodí méně

než on. Je ale zábavný kamarád, a když vypráví o výletech do Monaka a veteránských sporťácích, o nichž uvažuje jako o investiční možnosti, čas přímo letí. Takže spolu spokojeně procházeli obchodem, kde on plnil svůj košík lahůdkami, jako artyčoková srdíčka a uzený losos, kdežto Holly prozrazovala všechny vzrušující aspekty svého života kupováním věcí, jako je prostředek na mytí nádobí a roličky toaletního papíru. Ve chvíli, kdy se blížili k pokladně, ji Giles popadl za předloktí a zastavil ji.

„Počkej chvíli, nehýbej se," vyzval ji.

„Proč?"

„Prostě chvíli zůstaň v klidu, jo?"

Holly napadlo, že je to jednoduše další způsob, jak ji chce Giles vytáčet, ale pak zvedl ruku k jejím vlasům a přejel jí prsty po tváři. To už se jí zmocnila nervozita. Chce ji snad políbit? Ne, to jistě ne, křičela její mysl. To by bylo směšné. Tady v supermarketu ji nemůže líbat. A vlastně nikde. Holly je přece s Benem. Giles ví, že je s Benem. Ale přesto se jí svíralo hrdlo a z lechtání motýlků v břiše jí hrozil předčasný porod. Měla bych něco říct, pomyslela si, když pomalu odtáhl ruku.

„Vypadla ti náušnice," řekl.

„Vážně?"

Vyprostil vyvléknutou náušnici z místa, kde se jí zachytila ve vlasech. Na dlani mu ležel zlatý cvoček. Byl mnohem větší, než by si Holly za normálních okolností vybrala, a taky výraznější, s jasně zeleným kamínkem uprostřed, ale náušnice jí daroval Ben, takže je většinu dní nosila.

„Kde je zadní část?" zeptala se, zvedla ruku k uchu a hledala motýlka, držícího náušnici pohromadě. Jakmile zjistila, že tam není, prohrábla si vlasy a podívala se na zem, jestli něco spadlo, ale kdepak.

„Musela jsi ji ztratit někde v obchodě," řekl Giles. „Chceš, abych ten kousek hledal? Ačkoli nevím, jak velká je šance, že ho najdu, asi bude lepší koupit něco nového."

Holly ještě chvíli prohledávala zem u svých nohou a pak otráveně vzdychla.

„Ne, asi je pryč," odpověděla a dál naštvaně špulila ústa, i když cítila vděk, že neztratila celou náušnici.

„Vezmeš si ji, nebo tady mám stát a držet ti ji jako nějaká služka?" Gilesův hlas ji vytrhl z úvah.

„Promiň."

Holly mu rychle sebrala náušnici z ruky, jenže netušila, kam ji má uložit. Na šatech neměla kapsy a kabelka ležela vespod vozíku pod listovým salátem, kuřecími řízky a hromadou dalších balíčků, plechovek a konzerv.

„No nic, zas mi ji dej," řekl Giles, chopil se znovu náušnice a schoval ji do horní kapsičky své košile. „Asi jsem byl právě povýšen na tvého nosiče."

Holly se vděčně usmála. „Myslím, že od nosiče se očekává víc práce, než na jakou jsi zvyklý," ušklíbla se.

U pokladny jí Giles naložil tašky do vozíku a pak zaplatil svůj nákup.

„Asi tě nemůžu pozvat na kafe, než zase odfrčíš, co?" zeptal se ledabyle, když na parkovišti přeskládal věci z vozíku do kufru auta. Holly se vyhnula pohledu do jeho očí.

„Musím se vrátit do cukrárny," odpověděla. „A nejdřív tohle všechno vyložit z tašek."

Giles rychle kývl hlavou. „Chápu. Nevadí. Tak asi příští týden touhle dobou budu zase nakupovat. Kdoví, možná na tebe narazím, co?"

„Možná," souhlasila Holly. „Nevím."

„Jasně že nevíš."

„Bylo to fajn. Hezká náhoda," dodala a už zase ji zaplavilo to horko. Gilesovi se při jejích slovech zajiskřilo v očích.

„Je to nejspíš moje nejoblíbenější náhoda v celém týdnu," zaculil se.

A to stačilo. Víc toho Holly nezvládla. Cítila, jak jí rudnou tváře a má čím dál sevřenější hrdlo.

Nechala vozík na starosti Gilesovi, nasedla do auta, nastartovala a položila ruce do klína.

Co to sakra dělá? Nakupuje v supermarketu s mužem, jehož by měla nenávidět! Za to asi můžou těhotenské hormony. Určitě. Nebo ne?

KAPITOLA PÁTÁ

Než Holly uložila nakoupené věci a vrátila se do svého obchodu, byly skoro čtyři a zbývala jen hodina, než cukrárnu *Sladký život* zavřou. Ale pořád ještě tam vládl čilý ruch. Zatímco Caroline pobíhala po prodejně a každou chvíli lezla po žebříku nahoru a dolů pro nějakou dózu s cukrovinkami, Hollyin táta Arthur stál u kasy, vážil sladkosti a dával je do sáčků jako zkušený mazák. V předchozích několika měsících se panu Berrymu podařilo nalézt jemnou hranici mezi výměnou několika přátelských slov se zákazníky a vyslechnutím jejich celého životního příběhu. Holly musela uznat, že táta je pro cukrárnu opravdu přínosem.

Pokud ho nikdo nekontroloval a v krámě byl klid, třeba celou půlhodinu klábosil s pravidelnými zákazníky o blížícím se fotbalovém utkání nebo o počasí v určitých oblastech Evropy, ale jinak byl skutečně k nezaplacení. Od chvíle, kdy Holly tátu zaměstnala, pracoval, kdykoli jej o to požádala, a jeho flexibilita byla učiněný dar z nebe, když musela řešit třeba návštěvy u doktora. Nemluvě o každotýdenních cestách do poradny.

„Potřebuješ něco?“ Holly se k němu protlačila davem zákazníků. „Jak ti můžu pomoct?“

„Myslím, že tu není dost místa pro mě, tebe a to břicho,“ odpověděl a ukázal za pult. „Co kdybys zašla nahoru,

zapnula konvici a uvařila nám všem čaj? Takhle to tady frčí víc než hodinu. Cos odjela, dorazilo šest autobusů! Šest!“

Holly sledovala, jak muži, ženy a děti nakupují sáčky citronových bonbonů a cukrové špalky.

„Caroline?“ zavolala Holly s pocitem, že by jim opravdu měla pomoct. „Můžu něco udělat?“

„O nás se neboj. Zvládáme to. Ale šálek čaje by fakt bodl.“

Holly vycítila, že jim spíš překáží, a udělala tedy, oč ji žádali. Vyštrachala se nahoru po schodech a cestou se pro jistotu držela zábradlí. Nahoře naplnila konvici vodou a zauvažovala, jestli jsou i jiné prodejny, kde je šéfka poslána nahoru, aby uvařila čaj zaměstnancům, kteří dole kmitají a odvádějí poctivou práci. Nakonec usoudila, že na tom tak či onak nesejde. Tvoří sehraný tým a mohou považovat za štěstí, že mají jeden druhého.

Slyšela, že je cukrárna dosud plná lidí, a chvíli počkala, než konvici zapnula. Koneckonců nemělo smysl vařit čaj, když ho ti dole nemůžou vypít horký. Místo toho hrábla do kabelky a vytáhla telefon. Při sezení v poradně ho vypnula a teď se s pípáním ohlásilo několik zpráv, všechny z její prenatální skupiny. Číst je nemínila, tyhle ženské mají evidentně až moc volného času.

„Super, jsi tady,“ ozvalo se od schodů.

Čtvrtou a poslední členkou týmu byla Drey, která sice byla nejmladší, ale technicky vzato v cukrárně pracovala nejdéle. Vypomáhala Maud, Hollyině původní zaměstnavatelce, než od ní Holly obchod odkoupila, a cukrárna vlastně jen její zásluhou přežila bez větší úhony. Odpracovala tehdy mnohem víc hodin, než by kdo asi měl po teenagerce chtít. Maud ani neměla prostředky, aby jí tehdy zaplatila, ale teď už Drey studovala na místní vyšší odborné škole a obvykle pracovala pouze o víkendech.

„Chci ti jenom připomenout, že tady tenhle víkend nebudu,“ řekla Drey, opřela se o zeď a hodila velkou plátěnou tašku na zem. Její přístup k módě se měnil stejně

rychle jako anglické počasí a během těch osmnácti měsíců, co ji Holly znala, prošla více proměnami než nějaká housenka, ale toho dne se oblékla do denimu. Džínovou minisukni a sáčko doplňovaly černé kotníkové boty a denimová čelenka ovinutá kolem vlasů obarvených na růžovo. „Vracím se až v neděli večer. Takže ani jeden den nepřijdu."

„Je to tu všechno zapsané," odpověděla Holly a poklepala na plánovací kalendář formátu A3 na zdi za sebou. Popravdě nečekala, že s nimi bude Drey dál pracovat. Ale v předchozím roce se jí při zkouškách nedařilo tak, jak očekávala nebo potřebovala, a místo aby odjela na univerzitu, zůstala blízko domova a absolvovala roční přípravný program ke studiu umění. Zdálo se, že jí ta situace naprosto vyhovuje, ale Holly z komentářů jejího táty vyčetla, že rodičům se takový vývoj událostí nelíbí.

Drey musela chodit na přednášky a studovat, Holly chodila po doktorech a Caroline hodně zaměstnávala péče o děti. Nějak vše zorganizovat mělo pro udržení chodu cukrárny klíčový význam. A bude to ještě složitější, až se Holly narodí dítě. „Bude tu se mnou táta, a kdybychom potřebovali pomoc, zavoláme Caroline. Ty máš každopádně volno. Klidně si odpočiň a dobře se bav. Ještě jsi mi ani neřekla, jaké máš plány."

Drey se už chovala mnohem méně jako puberťačka než v době, kdy se s ní Holly setkala poprvé, ale při pohledu na to, jak dívka krčí rameny, si vzpomněla na tu vyznavačku gothic stylu, kterou tenkrát omylem obvinila z krádeže v cukrárně.

„No, budu dělat všechno možné," odpověděla Drey vyhýbavě. „Jedu do Londýna."

„To zní skvěle," zasmála se Holly, ale pak si na něco vzpomněla a zarazila se. „Nejedeš autem, že ne?"

„Ne, proč?"

„Ben tuším mluvil o nějakých protestech. Myslím, že na cestách budou uzavírky a dopravní zácpy."

„Ach jo.“ Drey potřásla hlavou. „Ale beztak jedeme vlakem, takže to snad bude v pohodě.“

Holly čekala, že když už Drey řekla, kvůli čemu přišla, zamíří ke schodům a sejde dolů, ale místo toho stočila pohled k jejímu břichu a pak se jí podívala do očí.

„Je teď všechno, jak má být, s tou terapií a bankovním ředitelem?“ zeptala se.

„Není to terapie, chodíme ke vztahové poradkyni,“ namítla Holly.

„Je v tom vůbec nějaký rozdíl?“

Holly si povzdechla. Asi by měla přiznat, že tohle ve skutečnosti neví, nebo se aspoň mrknout na internet, v čem se jedno od druhého liší. „Ano, mezi mnou a Benem je všechno v pořádku. Jsme v pohodě. Já jsem v pohodě. Ben je fajn.“

Drey vyšpulila rty a zkřivila pusu, jako kdyby cucala hodně kyselý bonbon. V předchozím asi tak roce si s ní Holly mnohokrát upřímně popovídala. Těžko se tomu mohly vyhnout, když spolu trávily tolik času. Holly někdy pomáhalo poslechnout si vyhraněný názor někoho mladšího. Jak Caroline, tak Jamie měly k Benovi hrozně blízko a zoufale si přály, aby se konal pohádkový happy-end. A rodiče byli ze všeho tak ustaraní, že si Holly netroufala mluvit o čemkoli třeba jen trochu negativním. Zato Drey vždycky říkala s brutální upřímností, co si myslí, i když to Holly pokaždé nechtěla slyšet.

„Fajn,“ zopakovala Drey a obrátila oči v sloup. „To je skvělý popis muže, se kterým čekáš dítě. Ne senzační. Ne úžasný. Fajn.“

Holly věděla, o co jí jde, a nechtěla se nechat vyprovokovat, ale návštěva v poradně a skutečnost, že má břicho kulaté jako meloun, jí to ztěžovaly.

„Fajn je v pořádku,“ odsekla. „Až budeš v mém věku, přijde ti to naprosto přijatelné. U spousty lidí to není fajn. Spousta lidí si toužebně přeje, aby jim bylo fajn.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Sladké očekávání.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.